

Misjonijutustused

**Inter-Ameerika
Divisjon**

**Aprill Mai Juuni
2008**

Originaali tiitel:
Mission
Second Quarter 2008

Tõlkinud Ellen Suits
Keeleline korrektuur Ellen Suits

Adventistide Koguduste Eesti Liit, 2008

MISJONIJUTUSTUSED II kvartal 2008

Inter-Ameerika Divisjon

Inter-Ameerika Divisjon on umbes 3 miljoni liikmega koguduse suurim divisjon. See ulatub Ameerika Ühendriikide lõunapiirist lõuna suunas, hõlmates Lõuna-Ameerika põhjapoolsemaid riike. Divisjoni kuulub Kesk-Ameerika, Lõuna-Ameerika põhjapoolsed riigid ja Kariibi mere saared.

Inter-Ameerika kogudus teeb evangeeliumitööd innukalt ja tõsiselt. Hästikorraldatud lihtliikmetest juhtide traditsioon võimaldab kogudustel kasvada ja edeneda pastorite pideva ligiolekuta, sest pastoritel võib olla kuus kuni kaheksa kogudust. Lihtliikmed juhivad kogudust, teevad piiblitunde ja peavad evangeelseid koosolekuid.

Koguduse töö sellise meetodi edu näitab adventistide-elanikkonna suhe. Maailma mastaabis on keskmiselt üks adventist iga 444 inimese kohta (kuid paljudes piirkondades on üks adventist 1000 või isegi 10 000 inimese kohta). Inter-Ameerika Divisjonis on üks adventist iga 95 inimese kohta. Kariibi Unioonis on üks adventist iga 18 inimese kohta ja Inter-Ookeani Mehhiko Unioonis on üks adventist iga 205 elaniku kohta. Sellegipoolest ei arva sealsed usklikud, et töö oleks lõpetatud. Nende eesmärk ei ole veel saavutatud. Sellise suhtumisega evangeeliumitöösse kasvab divisjon jätkuvalt nii arvuliselt kui tugevuselt.

Ülesanded

Kuid evangeeliumitöös on alati raskusi. Mõned Mehhiko piirkonnad panevad ikka veel kuulutusele vastu. Mexico Citys ja selle ümbruses on üks adventist iga 1000 inimese kohta. Kogudus kasvab kiiremini pigem vaesemate inimeste hulgas, kel on selle maa peal vähe lootust paremale elule. Kuid need inimesed suudavad kõige vähem endale palvelat ehitada. Seejärest läheb osa selle kvartali kolmeteistkümnenenda hingamispäeva annetustest sellesse uniooni 28 kiriku ehitamiseks.

Et kogudus jääks aktiivseks, tuleb koolitada lihtliikmetest juhte, kes õpetaksid teisi Jumala tööd tegema. Unioon on alustanud laagrikohtade laiendamise, et majutada liikmeid suurte seminaridel. Osa selle kvartali kolmeteistkümnenenda hingamispäeva annetustest toetab seda laiendamist.

Trinidadis asub Lõuna-Kariibi Ülikool (varem Kariibi Uniooni Kolledž). Alates 2006. aastast, mil see sai ülikooliks, on tudengite arv kahekordistunud, mis on lisanud koolile koorust. Kuna ülikoolilinnakus pole kirikut, on tudengid ja personal sunnitud pidama jumalateenistusi võimlas. Jumalateenistustele variantide võimaldamiseks on ülikool palunud abi kolmeteistkümnenenda hingamispäeva annetustest, et ehitada koosolekusaalid kahte uude ehitusjärgus ühiselamuhoonesse.

Kuulates tunnistusi Jumala tegevusest Mehhiko ja Kariibi mere piirkonna adventistide elus palvetagem usklike ja töö pärast selles suures divisjonis.

Võimalused

Selle kvartali kolmeteistkümnenenda hingamispäeva annetuse projektid on

- koosolekusaalide ehitamine Lõuna-Kariibi Ülikoolile Trinidadis;
- kirikute ehitamine olemasolevatele kogudustele Kesk-Mehhikos;
- laagrikohtade laiendamine evangelistide koolitusteks.

5. aprill 2008
Trinidad

Vennaskond

Ajakirjale jutustanud Atiba Henry ja vennaskonna liikmed

[Paluge see mina-vormis lugu kolmel noormehel ette kanda.]

Atiba: Mina olen Atiba. Ma elan Trinidadis. Lapsena olin vallatu ja metsik ning murdsin pidevalt luid. Mu vaene ema kartis, et ma ei ela lapsepõlve üle. Ta soovis, et muutuksin rahulikumaks ja valiksin ohutumaid tegevusi.

Kui olin 17-aastane, kutsusid nõod mind adventkirikusse kaasa. Ma läksin ja kohtasin seal noormehi, kes püüdsid mu tähelepanu. Nad olid teistsugused – sõbralikud, abivalmis ja täielikult Jumalale pühendunud. Ma imetlesin neid. Nad nime-tasid end vennaskonnaks. Neil oli kindel elueesmärk. Nad julgustasid lapsi mõtlema sellele, mida Jumal nende elus soovib korda saata. Neid noori vaadates mõistsin, et pean elusse tõsi-semalt suhtuma. Ma tahtsin olla vennaskonna liikmete sarnane.

Ian: Mina olen Ian, Atiba nõbu ja vennaskonna liige. Me oleme grupp teismelisi ja noormehi, kes on ühinenud selleks, et aidata sõpradel leida tegeliku elumõtte Kristuses. Esimest korda tulin kirikusse teismelisena spordiprogrammi kaudu. Ma käisin noortelaagrites ja lõpuks hakkasin kirikus käima. Ma nägin Atibas ennast ja soovisin aidata tal õigeid otsuseid teha.

Atiba: Ma pidasin neist noormeestest lugu ja kuulasin nende nõuandeid. Ma tahtsin neilt õppida.

Kuid pärast keskkooli lõpetamist otsustasin astuda sõjaväkke. Ma ei küsinud kelleltki nõu ja see oli viga. Kuna ma pidin sageli hingamispäeviti töötama, käisin kirikus juhuslikult. Ma ei pingutanud selle nimel ja vahel ei läinud ma kirikusse isegi siis, kui mul oli vaba päev. Ühel päeval rääkis Ian mulle, et koguduseliikmed tunnevad minust puudust. Ka teised vennaskonna liikmed külastasid mind. Ma mõistsin, et ma ei võtnud usku tõsiselt. Nad kutsusid mind osalema teistel üritustel – spordis, evangeelsetel koosolekutel, väljasõitudel ja abistamisel, et ma ei kaotaks kogudusega kontakti.

Ma igatsesin olla osa koguduseperest. Ma igatsesin vaimulikku toitu ja nõu. Kuid ma pidin paljudel hingamispäevadel tööl olema. Ma hakkasin soovima, et poleks sõjaväkke astunud.

Kirt: Atibat kohates julgustasime teda alati. Me teadsime, et sõjaväe tõttu ei saanud ta korrapäraselt kirikus käia, kuid me tahtsime olla kindlad, et ta ei kaota ühendust Jumalaga.

Atiba: Siis palus mu nõbu ühel hingamispäeval, et viiksin ta kirikust koju. Varsti pärast kodust lahkumist sattusin raskesse autoavariisse. Ma ärkasin kolm päeva hiljem haiglas. Mul oli palju luumurde, muuhulgas ka koljumurd. Mu lõug oli traadiga kinni tõmmatud ja ma sain ainult ühe silma lahti teha. Arstid ei teadnud, kas ma jään elama, kuid Jumalal olid teised plaanid. Pärast mitmeid operatsioone ja kolmenädalast haiglas viibimist sain ma koju.

Kirt: Kui vennaskond sel hingamispäeva pärastlõunal kokku sai, oli Ian puudu. Siis saime teada, et Atibal oli raske õnnetus. Kavandatud koosolek muutus palvekoosolekuks. Me palvetasime Atiba pärast sel päeval ja iga päev, kuni ta oli väljaspool ohtu.

Atiba: Kui ma koju läksin, ei saanud ma murtud luude tõttu ikka veel kõndida ega rääkida. Ma mõtlesin sageli: „*Miks*

mina?“ Mul oli palju aega mõelda, kuhu suundub mu elu, mida ma soovin oma eluga teha ja milline osa on mu elus Jumalal. Mul oli endast kahju kõigi halbade asjade pärast, mis mulle olid juhtunud.

Kuid vennaskonna liikmed külastasid mind sageli ning julgustasid mind usaldama Jumalat, lugema Piiblit ja palvetama. Mul oli selleks palju aega ja muud ei saanud ma teha. Palvetades ja Jumala Sõna uurides mõistsin, et mis ka ei juhtuks, pean seadma Jumala oma elus esikohale.

Niipea kui sain karkudega liikuda, läksin kirikusse. Ma loen Piiblit ja palvetan, kus iganes ma siis olen – voodis, autos või tänaval. Elu on väärtuslik; me ei tea iial, mis ootab ees, ning me peame tõsiselt võtma suhet Jumalaga.

Ma ühinesin rajaleidjatega ja püüan saada meister teejuhiks. Ma kuulun nüüd ka vennaskonda ja toetan nooremaid poisse, nagu mind toetati. Ma mõistan, et mu teguviis mõjutab neid, olgu see hea või paha. Ma soovin, et minu mõju oleks positiivne, nagu oli vennaskonna mõju minule. Ma räägin neile, kuidas ma elasin noateral ja kukkusin sellelt alla. Nad kuulavad ja tulevad kirikusse ning teevad Jumala oma elu keskpunktiks.

Jumal muutis mu elu, kuid ka vennaskonnal oli selles suur osa. Nad on mu nõuandjad, sõbrad, vennad Kristuses. Jumal on hea – alati.

Fakte

* Trinidadid saar asub mõne miili kaugusel Lõuna-Ameerika rannikust.

* Umbes pool 1,25 miljonist Trinidadid elanikust on Aafrika päritoluga; teine pool on Ida-Indiast.

* Umbes 52 600 adventisti kuulub 116 kogudusse. See arv tähendab ühte adventisti iga 24 elaniku kohta. Adventistid on suurim protestantlik konfessioon saarel.

12. aprill 2008
Trinidad

Noor evangelist

Nicola English

[Paluge see mina-vormis lugu ühel noorel naisel või teismelisel tütarlapsel ette kanda.]

Ma kasvasin üles Guyanas. Kui ma olin 13-aastane, kutsusid mu nõod mind adventkirikusse mõnele üritusele. Need meeldisid mulle ja ma hakkasin käima hingamispäevastel jumalateenistustel. Kuigi ma ei olnud koguduseliige, kaasati mind hingamispäevakoolis ja see andis hea tunde.

Mu ema ei hoolinud sellest, et ma käisin adventkirikus, kuni ma tahtsin kogudusega ühineda. Ta ei lubanud mul selle imeliku kogudusega ühineda. Kui ma ütlesin talle, et võin valida kas kiriku või diskoklubid, jättis ta vaidlemise ja andis loa.

Kui mu pere kolis Barbadosse saarele, jäin mina Guyanasse keskkooli lõpetama. Perel külas käies kutsusin neid kirikusse kaasa. Nad tulidki ning kahe aasta pärast ühines kaheksa meie pere liiget kogudusega. Isa ütles, et tegi seda minu mõju tõttu. Ma olin liigutatud, kuuldes, et minu tunnistus ja eluviis oli nende elusid muutnud.

Vanemad olid mu üle uhked, sest olin peres esimene, kes lõpetas keskkooli. Aga kui ütlesin, et tahan Trinidadis asuvas adventülikoolis teoloogiat õppida, arvas ema, et olen segi. „Miks teoloogiat?“ küsis ta. Ma seletasin, et armastan evangeeliumitööd ja soovin inimesi teenida, mitte küll pastorina, kuid misjonärina. See liigutas mu vanemaid ja nad lubasid mul kooli astuda.

Minu teise õppeaasta keskel palus Barbadosese kogudus mul tulla Barbadosele ja pidada kahenädalane evangeelsete koosolekute seeria. Ma oleks siis jäänud ilma olulistest loengutest, kuid ma tundsin, et pean minema.

Ma lendasin Barbadosele ja kolme päeva pärast, hingamispäeval, alustasin koosolekutega. Ma kõnelesin kaheksa päeva jooksul igal õhtul. Päeval palvetasin inimestega ja vaatasin üle õhtuse jutluse. See oli tõine, kuid meeldis mulle. Ma mõistsin, et kui me räägime inimestele, kui väga Jeesus meid armastab ja kui palju ta meie heaks on teinud, siis inimesed lihtsalt hakkavad Teda armastama. Õpetustega on lihtne, kui inimesed mõistavad Jumala armastust ja Tema uskumatut ohvrit.

Kuid mul on ka raskeid aegu olnud. Ühel õhtul enne koosoleku algust tundsin, et mind rõhub vastutus, mille Jumal oli mulle pannud. Ma istusin autos ja nutsin. Ma ei saanud hakka. Siis kuulsin Jumalat ütlemas: „Sina pole oluline, Nicola. Seisa lihtsalt poodiumil ja lase minul enda kaudu rääkida.” See teadmine andis mulle julguse sisse minna ja rahva ette astuda.

Ma ütlesin pastorite ruumis: „Ma ei hakka täna õhtul jutlustama.“ Hetkeks täitis ruumi vapustatud vaikus, kui pastorid juurdlesid, mis juhtunud oli. Siis ma ütlesin: „Mina ei hakka jutlustama ei täna õhtul ega edaspidi. Jumal hakkab jutlustama.“ Hingasime kõik kergendatult.

Sel õhtul seisin poodiumil ja kuulasin end rääkivad sõnu, mida ütles Jumal. See oli üks parimaid jutlusi, mida olin kuulnud ja Jumal rääkis minu kaudu!

Kogu seeria vältel toetusin töotusele: „See ei sünni väe ega võimu läbi, vaid minu Vaimu läbi, ütleb Vägede Issand“ (Sk 4:6). Mina polnud oluline. Ma olin ainult Jumala esindaja. Ja nende koosolekute tulemusel sain ma teadlikumaks sellest, kuidas riietuda ja mida rääkida. Ma soovin elada Jumalale, nii et kõik võiksid minus näha Jeesust. Jumal näitas mulle, et mina pole oluline, hoopis Jumal on.

Mõte sellest, et Jumal kasutab mind inimeste juhtimisel Jeesuse juurde, teeb mind alandlikuks. Seni on koosolekute tulemusel ristitud rohkem kui 100 inimest ja neid lisandub veelgi.

Mul oli Barbadosese koosolekutel mäetipu kogemus. Aga kui ma kooli tagasi läksin, ootas saatan võimalust mind rünnata. Ma pidin koolitööga järelejõudmiseks palju tööd tegema. Ühel õhtul, kui lõpetasin 10-leheküljelise kirjutise, jooksis arvuti kokku ja kogu töö kadus. Seda lihtsalt polnud enam ja mul polnud muud valikut, kui teha uuesti see töö, mis pidi juba järgmisel päeval valmis olema. Ma olin pahane, et Jumal polnud mu tööd kaitsnud. Kuid muretsedes kuulsin Jumala häält: “Ma olen siinsamas.” Ma kirjutasin paari tunniga uue töö ja sain selle eest hea hinde. Jumal oli tõesti minuga.

2006. aastal sai Kariibi Uniooni Kolledžist Lõuna-Kariibi Ülikool. Sellest ajast alates on kooli astujate arv kahekordistunud. Ühiselamud on pilgeni täis ja sellistes tingimustes on raske õppida. Kuid me tuleme toime. Ülikool on alustanud kahe uue, meile tõesti vajaliku ühiselamu ehitusega ning selle kvartali kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetused toetavad koosolekusaalide ehitamist uutesse ühiselamutesse. Suur tänu, et hoolitsete meie, Trinidadadi adventülikooli tudengite eest.

Fakte

* Lõuna-Kariibi Ülikool on adventkool, mis varem kandis Kariibi Uniooni Kolledži nime. Kui see sai 2006. aastal ülikooli staatuse, on sisseastujate arv kahekordistunud.

* Pisut üle poole tudengitest on adventistid. Ülejäänud on protestandid, katoliiklased, hinduistid, moslemid ja mitteusklikud. 2006. aasta palvenädalal ristiti u 200 mitteadventtaus-taga tudengit.

* Uutesse ühiselamutesse ehitatavad palvelad võimaldavad korraldada erinevaid vaimulikke koosolekuid, kaasa arvatud jumalateenistused erinevates stiilides ja keeltes. Palvelad pakuvad pastoriõppe tudengitele ka lisavõimalusi oma pastorioskusi täiendada.

19. aprill 2008
Trinidad

Müstiline tõde telerist

Mandela Hector

Mandela Hector on Trinidadis elav noormees. Tal polnud erilist huvi religiooni vastu ning ta ei teadnud midagi adventistidest. Kuid Jumal kasutas tema tähelepanu saavutamiseks üllatavaid meetmeid.

Mandela oli käinud mitmetes kirikutes, kuid ta polnud kunagi oma elu Jumalale andnud. Kui karismaatilisse kirikusse kuuluv nõbu Mandelat kaasa kutsus, oli ta nõus. Mandela mõistis, et soovib Jumalat oma ellu. Ta ostis Piibli ja hakkas seda lugema.

Lugedes tekkisid küsimused ja ta esitas need nõbu pastorele. Aga kui pastori vastused teda ei rahuldanud, otsis ta vastuseid mujalt.

Mandela leidis telekanali, kus näidati religioosseid saateid ning asus seda vaatama. Üks jutlustaja kõneles prohvetikuulustest ja see köitis Mandela tähelepanu. Mandela oli lugenud Ilmutusraamatut, kuid ta ei saanud sellest aru. Ta kuulas tähelepanelikult ning talle avaldas muljet, kuidas kõik sõnad rajanesid piiblitekstidel.

Mandela oli lummatud. Sellest tundmatust kanalist sai tema ainus telekanal. Mitmed jutlustajad kõnelesid Pühakirjast nii selgelt. Mandela tegi märkusi ja kirjutas piiblitekstid üles, et neid pärast saate lõppu lugeda.

Ühel õhtul rääkis telejutlustaja hingamispäevast. Ta luges kümnest käsust salme hingamispäeva kohta ja selgitas, et Jeesus pidas maa peal elades hingamispäeva. Seejärel jutustas ta, kuidas sajandeid pärast Jeesuse kannatusi ja surma muudeti hingamispäev pühapäevaks.

See avaldas Mandelale muljet ja ta ütles ülemusele, et ta ei tule enam hingamispäeval tööle. Ta ei teadnud ühtegi hingamispäevapidajate kirikut, seepärast puhkas ta kodus ja käis pühapäeval nõoga kirikus.

Mandela jutustas sõpradele ja kolleegidele telekanalist, mida ta vaatas, kuid nad polnud seda näinud ega suutnud oma telerites seda leida. Alles hiljem sai ta teada, et ta oli seda kanalit näinud naabri satelliitantenni kaudu!

Kui Mandela sai teada, et see on seitsmenda päeva adventkoguduse jaam, läks ta nende kirikut otsima. Ta küsis naiselt, kelle käest ta oli Piibli ostnud. Kuigi naine ei olnud adventist, juhatas ta Mandela kiriku juurde.

Reedel ütles Mandela ülemusele, et ta ei tule järgmisel päeval tööle. Seejärel läks ta adventkirikut otsima. Ta nägi noort naist kirikuust avamas ja küsis talt, millal on jumalateenistused. Naine ütles ja kutsus teda kirikusse.

Järgmisel hommikul tõusis Mandela vara ja erutatult, et saab hingamispäeva pidada Jumala kojaskoos teiste usklikega. Kuigi kirikus olid kõik võõrad, tundis ta end seal koduselt. Üks kogudusevanematest kutsus Mandela enda juurde lõunale ja küsis, mis tõi teda kirikusse. Mandela rääkis talle nähtud telesaadetest ja mees oli hämmastunud. Siis saigi Mandela

teada, et telekanal, kust ta nii palju oli õppinud, ei olnud sel ajal veel üldiselt Trinidadis saadaval. Jumal oli juhatanud teda sellesse riigi väikesesse piirkonda, kus ta sai vaadata adventkanalit ja õppida tundma Jumala tõesid.

Mandela leidis kirikus kiiresti sõpru ja tugevdas suhet Kristusega. Ta teadis usu põhitõdesid ning sai mõni kuu hiljem ristitud.

Mandelat ei rahuldanud enam töö puusepana. Ta soovis rääkida teistele sellest, mida oli teada saanud. Aga kuidas seda teha? Keegi tutvustas talle adventraamatute keskust, kust Mandela leidis üllatuse ja rõõmuga nii palju Piiblit selgitavaid raamatuid ja ajakirju. Ta ostis mitu raamatut ja hakkas neid lugema.

Siis kohtus ta liidu kirjastuse juhiga. Temaga vesteldes nägi Mandela mehe laual kuulutust: „Kas sa tahad saada kirjandusevangelistiks?“ Mandela küsis, mida tähendab kirjandusevangelist ja mees selgitas talle. Mandela mõistis, et oli leidnud oma kutsumuse.

Ta pani samal päeval end kirja kirjandusevangelistide koolitusele. Kui Mandela ütles ülemusele, et võtab töölt lahti, küsis ülemus: „Kuidas sa end ülal pidama hakkad?“ Mandela vastas, et teeb Jumala tööd ning usaldab ülalpidamise Jumala hoolde.

Ta hakkas oma armastatud raamatuid teistele jagama. Tema üllatuseks ei tahtnudki kõik raamatuid. Kuid Jumal kinnitas Mandela usku. Ta kohtus inimestega, kes olid just enne tema kohalejõudmist näinud und, et Jumal saadab kellegi raamatu või ajakirjaga nende küsimustele vastama. Need tunnistused kinnitasid talle, et ta tegi Jumalale meelepärast tööd. „See on tõesti Jumala määratud töö,“ ütleb Mandela. „Jumal on näidanud, et mõned inimesed soovivad neid raamatuid kogu hingest ja ma tahan need inimesed leida.“

„Kui ma mõtlen, kuidas Jumal juhtis mind oma tõe juurde, olen ma hämmastunud, et Ta hoolib nii palju ühest inimesest. Ma tahan sellest teistele rääkida.“

Meie misjoniannetused aitavad viia Jumala Sõna inimesteni mitmel erineval moel. Mandela ja miljonid teised tänavad teid, et jagate Jumala tõe nendega.

Fakte

* Trinidad ja Tobago riiki moodustavad saared asuvad Lõuna-Ameerika ranniku lähedal.

* Trinidadis on umbes 52 600 adventisti ehk üks adventist iga 24 inimese kohta. Sellega on seitsmenda päeva adventkogudus riigi suurim protestantlik konfessioon.

26. aprill 2008
Mehhiko

Võidukas tagakiusamisest hoolimata

Augustin Cruz

Augustin Cruz on farmer ja piiblitöoline Oaxaca osariigi põhjaosas Mehhikos.

[Paluge see mina-vormis lugu ühel meesterahval ette kanda.]
„Pooge nad üles! Tõmmake ketserid oksa!” karjus vihane rahvahulk.

Ma vaatasin rahvast – oma naabreid ja sõpru. „*Kuidas nad saavad seda teha?*“ mõtlesin ma, kui karmid käed mind aju-tiste võllapuude poole lükkasid. Mu naaber komberdas mu kõrval. Keegi pani meile silmuseid üle pea ja teised karjusid: “Kas te nüüd kahetsete ja pöördute tagasi küla kirikusse?”

„Ei!” ütlesin ma ja silmus tõmmati mu kaela ümber. Ma palvetasin oma naise pärast, kes ootas üksi kodus, naabri pärast, kes mu kõrval seisis, ja teiste pärast, kes olid kuulnud mu tunnistust ja soovisid järgida Jeesust.

Minu usutee algas mõni kuu varem ühes bussis Lõuna-Mehhikos. Minu kõrval istuv mees rääkis mulle Jumalast ja Piiblist. Ta nägi mu huvi ning ta soovitas mul osta endale Piibel ja seda ise lugeda. Nii ma teingi. Selleks ajaks, kui ma

oma külla tagasi pöördusin, soovisin ma innukalt jagada oma kasvavat usku teistega.

Minuga bussis vestelnud mees kutsus mind oma kirikusse, kus käidi koos laupäeval, mitte pühapäeval. Nii me siis kõndisime naisega laupäeval kaks tundi teise külla kirikusse. See meeldis meile ja me otsustasime järgmisel nädalal tagasi tulla. Enne lahkumist andsid koguduseliikmed meile kaheksa Piiblit jagamiseks.

Sel nädalal jagasin ma Piibleid ja rääkisin sõpradele, et Jumal teeb mu elus imelisi asju. Ma kutsusin neid koos Piiblit lugema. Järgmisel hingamispäeval kõndisid kaks perekonda – 14 täiskasvanut ja last – teise külla adventkirikusse.

Koguduse juht pakkus, et tuleb minu koju ja uurib meiega koos Piiblit, et me ei peaks nii kaugele kõndima. Me olime rõõmsalt nõus, sest see tähendas, et rohkem inimesi saab seda imepärast sõnumit kuulda. Ma kutsusin kõiki oma koju jumalateenistusele. Kiiresti sai kokku 15 inimest. Minu maja oli rahvast täis!

Küla juhid olid kuulnud minu kodus kooskäivast piibliuurimisgrupist ja neile see ei meeldinud. Nad süüdistasid meid probleemide tekitamises. Me läksime küla juhtide juurde ja selgitasime oma tegevust, kuid nad ei jätnud ähvardusi. Küla vanem kutsus järgmisel päeval kokku külakoosoleku. Kohale jõudes leidsime eest vihase rahvahulga.

„Võtke nad kinni!“ karjus rahvas. Piiblitöölised aeti linnast välja ja meile kahele öeldi, et meid puuakse üles, kui me usust lahti ei ütle. Me keeldusime ja meile pandi silmused kaela. Kui silmus koomale tõmbus, palvetasin oma pere ja vastpöördunute pärast.

Äkitselt lõikasid külaelanikud meid siduvad köied läbi. Nad lasid mu sõbral minna, kuid mind nad peksid ja sundisid

pühaku poole palvetama. Ma keeldusin ja mind löödi. Seejärel viis rahvas mind küla juhtide juurde, kes küsitlesid mind uuesti. Ma keeldusin Kristusest loobumast ja lõpuks lasti mul minna.

Koju kiirustades märkasin, et mõned külaelanikud tulevad matšeetedega minu järel. Nad kavatsesid mu tappa. Ma pöördusin teelt kõrvale põõsastesse ja jooksin koju, kus ootasid mind kaks koguduse juhti.

„Tule meie külla elama, kuni me küla juhtidega asja lahendame,“ soovitasid nad. Me võtsime mõned riided, kogusime oma loomad ja läksime salaja naaberkülla. Seal on peaaegu pooled elaniku adventistid ning meid võeti lahkelt vastu. Külaelanikud andsid meile elukoha, kus ootasime, et koguduse juhid leiavad meie küla juhtidega mingi lahenduse. Öösel hiielisime koju tagasi vilja lõikama, et meil oleks toidust.

Käisime mitu korda nädalas kirikus ja saime palju Jumalast ja Piiblist teada. Peagi saime naisega ristitud.

Viimaks saavutati kokkulepe küla juhtidega. Me läksime koju tagasi õigusega teenida Jumalat ja tunnistada teistele oma usust. Me hakkasime külastama naabreid ja perekondi ning peagi oli grupp meie väikesesse majja mahtumiseks liiga suur. Küla võimud andsid meile maa, kuhu ehitada kirik, ning liit aitas osta ehitusplokke. Me jätkasime kuulutustööd ja kui kirik sai valmis, oli kogudusel 80 liiget.

Me jätkasime kuulutamist ja kolme aasta pärast oli koguduses juba 200 liiget. Ning praegu on selles ligi 2 000 elanikuga piirkonnas rohkem kui 300 koguduseliiget ja enam kui 900 hingamispäevakooli liiget.

Tänage Jumalat, et Ta muutis poomise suureks ülistusteenistuseks Tema armastuse ja andestuse eest. Ta on alati meiega ning me suudame teha kõik Kristuse läbi, kes teeb meid tugevaks.

Osa meie selle kvartali kolmeteistkümnennda hingamispäeva annetustest aitab ehitada kirikuid Kesk-Mehhikos.

Fakte

* Kogudus Oaxaca osariigis Mehhikos kasvab kiiresti. Iga 24. elanik on seitsmenda päeva adventist.

* Tagakiusamine pole mõnedes Lõuna-Mehhiko osades üldse harukordne. Chiapase osariigis, Oaxacast idas, on sajad seitsmenda päeva adventistid pidanud kodudest põgenema, sest nad on keeldunud usust loobumast. Mõned on pidanud isegi märtrisurma minema.

3. mai 2008
Mehhiko

Kibestunud vend

Pedro, Miguel ja Tomas Jimenez

Pedro tuli jalgu trampides koju. Tema näol oli viha ja vihkamine. „Kui ma veel kunagi Migueli näen, siis ma tapan ta!“ pomises ta. Ta võttis püssi ja kontrollis, kas see on laetud. Siis võttis ta selle õlale ja sihtis tünni. Naine värises teda vaadates. „Pedro, palun ära tee kellelegi viga,“ anus ta. Pedro ei teinud temast väljagi ja pani relva ettevaatlikult kappi tagasi.

Pedro ja Miguel on vennad. Nad elavad lähestikku Kagu-Mehhikos järve ääres ning töötavad kaluritena. Pedro ja Miguel olid varem lähedased. Kuid Miguel pettis Pedrot ning Pedro vandus kättemaksu.

Nädala pärast kuulis Pedro häält ütlevat, et see, mida ta kavatses teha, ei ole õige. Pedro laadis püssi tühjaks, kuid keeldus vennale tehtu pärast andestamast. Pedro hellitas viha Migueli vastu ja keelas tal enda lähedusse tulla. Miguel teadis, et Pedro tapaks ta esimesel võimalusel.

Tomas on vanem kui Pedro ja Miguel. Mõlemad vennad peavad temast lugu. Mitme aasta eest oli Tomasest saanud seitsmenda päeva adventusklik. Ta palvetas iga päev, et Ju-

mal aitaks tal leida mooduse oma kahte vihast venda lepitada ja vältida verevalamist.

Kaks aastat pärast vaenu algust kutsus Tomas Migueli koguduse korraldatavatele evangeelsetele koosolekutele. Selleks ajaks oli Miguel abielus ning otsis oma ellu rahu. Tema ja ta naine Lucila käisid koosolekutel. Neid tõmbas Jeesuse poole ning pastor külastas Migueli ja Lucilat, et julgustada neid oma südameid Jumalale andma. Oli ilmne, et nad tahavad oma elu muuta, kuid Miguel oli kogu külastuse aja närviline. Lõpuks ütles ta: „Ma soovin saada ristitud, kuid mul on probleem vennaga.” Pastor nägi pisaraid Migueli silmis ja ta küsis, kuidas saaks teda aidata. Migeul selgitas, et ta eksis venna vastu ja et Pedro on ikka veel vihane ja tahab teda tappa. Pastor pakkus, et vestleb Pedroga.

Pastor läks koos Tomasega Pedro juurde. „Kui see on Migueli pärast, siis unustage ära,“ ütles Pedro. Aga kuna Pedro austas oma vanemat venda, kuulas ta pastori ära. Pastor kutsus Pedrot evangeelsetele koosolekutele. Pedro keeldus ega lubanud ka oma naisel Ernestinal minna.

Tomas palus Pedrol vennale andestada. „Ei, mitte iialgi!“ turtsatas Pedro.

„Kas me võiksime palvetada?“ küsis pastor. Pedro noogutas. Aga kui pastor palus Jumalal anda Pedrole andestav süda, vandus Pedro, et ta ei andesta oma vennale.

Kui Tomas ja pastor lahkusid, kees Pedro vihast. Ta tahtis end purju juua, kuid ei suutnud. Ta püüdis süüa, kuid tal polnud isu. Viha näris teda. Nördinult marssis ta magamistuppa ning seal langes ta põlvedele ja palvetas: „Jumal, andesta mulle! See Migueli vihkamine teeb haiget mulle ja mu perele. Palun muuda mu elu ja mu südant.“ Sel ööl viskles ja pöörles ta tunde, enne kui viimaks magama jäi.

Ta nägi unes, et nad olid Tomasega paadis kalastamas, kui äkki kõmises äike ja taevas läks kaheks. Välk lõi maha ja inglid lendasid läbi lõhki rebenenud taeva alla. Siis kuulis ta häält ütlevat: „Kui sa andestad Miguelile, siis saab Jumal ka sulle andestada.“

Pedro tundis end täiesti kadununa. Siis ütles valges rüüs mees Pedrole: „Jeesus tuleb varsti. Mine ja palu andeks.“ Pedro ärkas nuttes. Ta teadis, et Jumal soovib, et ta andestaks oma vennale. Aga kas ta suudab seda?

Järgmisel päeval ütles Pedro naisele, et nad lähevad õhtul evangeelsele koosolekule. Kui nad kohale jõudsid, nägi Pedro Migueli ja ta naist teises ruumi ääres istumas. Kui pastor kutsus ette neid, kes soovivad anda oma elu Jumalale, läksid mõlemad paarid ette. Pärast koosolekut kohtus pastor vendadega. „Pedro, Miguel soovib sult andeks paluda. Miguel, siin on Pedro. Enne, kui Jumal saab teile andestada, peate teineteisele andestama.“

Miguel palus Pedrolt andeks, et oli talle haiget teinud. Pedro noogutas ja palus siis Miguelilt vihkamise pärast andeks. Vennad langesid nuttes teineteisele kaela.

Nad korraldasid leppimise tähistamiseks peo. Vennad ja nende naised ristiti koos. Vaenlased on jälle vennad – verevennad ja vennad Kristuses. Praegu teevad vennad koos naisetega väikese grupi tööd oma kogukonnas ning uurivad Piiblit 12 perekonnaga.

Osa selle kvartali kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetustest aitab ehitada kirikuid olemasolevatele kogudustele Kesk- ja Lõuna-Mehhikos. Suur tänu, et toetate selle piirkonna usklikke.

Fakte

* Inter-Ookeani Mehhiko Unioon ulatub põhjast Mexico Cityst (mitte kaasa arvatud) kuni maakitsuseni, Mehhiko kitsaima osani. Siia kuulub ka väike osa Tabasco osariigist lõunas.

* Selles unioonis on keskmiselt üks seitsmenda päeva adventist iga 205 elaniku kohta. Kuid unioonisiseselt on see suhe äärmiselt erinev. Oaxacas on üks adventist iga 24 inimese kohta, samal ajal kui teises piirkonnas on üks adventist iga 994 inimese kohta.

10. mai 2008
Mehhiko

Ei iial enam üksi

Carlos Alberto Casillas

Carlos Alberto Casillas elab Veracruzis Mehhikos.

Alberto elu on olnud raske ja üksildane. Ainsa lapsena peres, kus eriti ei suheldud, tundis ta end tihtipeale eraldatu ja üksikuna. Kui ta keeldus klassikaaslaste pakutud narkootikumidest, oli ta veelgi üksildasem. Oleks olnud kerge langeda narkomaania küüsi, kuid Alberto teadis, et narkootikumid ei lahenda probleeme. Ta mõistis samuti seda, et kui ta ise endast lugu ei pea, ei tee seda ka keegi teine. Tal oli õigus, kuid ta oli üksik.

Kui Alberto oli 15-aastane, läks isa kodust minema. Alberto oli emotsionaalselt löödud, kuid emast ei olnud abi, sest ta püüdis toime tulla oma kurbuse ning Alberto ja vanaema ülalpidamisega.

Ema töötas medõena peres, kus oli tõsise ajukahjustusega poeg. Tihtipeale läks Alberto pärast kooli sinna ootama, kuni ema töö lõpetab, et nad saaksid koos koju minna. Pere rääkis talle Jumalast. Nad rääkisid Albertole, et Jumal on armastus ning Alberto kuulas innukalt nagu janune hing vee vulinat.

Alberto soovis Jumalast rohkem teada saada; ta tahtis teada, kas Jumal tõesti hoolib ühest eksinud ja üksikust poisist. Pere kutsus Albertot kirikusse ja ta läks. Kuid ta tundis end ebamugavalt inimeste hulgas, kes tegid jumalateenistustel imelikke asju. Siis ütles keegi kirikus talle, et kui ta ei räägi keeltega, ei tunne ta Jumalat ja läheb hoopis põrgusse. See hirmutas Albertot, kes otsustas, et tema elu on liiga sassis, et selle segase religiooniga tegeleda. Ta mõtles, et ootab, kuni saab vanemaks ja saab paremini aru. Kuid siiski igatses ta Jumalat tundma õppida. Ta soovis rääkida kellegagi, kellele toetuda ja keda saaks usaldada.

Siis külastas Alberto peret adventpere. Nad elasid lähedal ning kutsusid Albertot, tema ema ja vanaema oma koju koosolekutele. Alberto läks emaga esimesele koosolekule, kuid ema oli liiga stressis abikaasa kaotamise ja pere ülalpidamise tõttu ega käinud rohkem.

Alberto käis edasi, kuid mõned asjad ajasid ta segadusse. Inimesed uurisid Ilmutusraamatut, millest tema polnud varem kuulnud. Nad rääkisid kümne käsu pidamise olulisusest, kuid Alberto mäletas teisest kirikust, et kümme käsku ei kehti enam. *“Miks on need kaks kirikut nii erinevad?”* imestas Alberto. *„Kummal on õigus?”* Ta käis koosolekutel edasi, otsides midagi või kedagi, keda võiks usaldada teed juhatama.

Siis kohtus Alberto Jorgega, noormehega, kes meeldis Albertole. Jorge pakkus, et uurib koos tema Piiblit ja Alberto oli nõus. Äkki suudab Jorge aidata tal välja selgitada, kes on Jumal ja mida Ta soovib.

Ema ühines Alberto ja Jorgega piibliuurimistes, kuid vanaema keeldus sellest ning istus Jorge külaskäigu ajal oma toas. Alberto võttis vastu kõik uued tõed. Kuid ta ema töötas hingamispäeviti ning tal oli raske uskuda, et Jumal soovib, et ta lahkukuks töölt, mis peret ülal pidas.

Alberto hakkas käima naabrite kodus jumalateenistustel. Ta leidis rahu ja rahulikkuse kinnituse, mis toitis tema hinge. Kuid tema ema valmistas ja müüs toitu laupäeviti ning Alberto pidi toidu kohale viima. Vastumeelselt kuuletus Alberto emale ja viis toidu hingamispäeval kohale. Alberto käis kirikus ainult siis, kui ema laupäeviti toitu ei valmistanud.

Pere kodune elu ei olnud rahulik; Alberto ema ja vanaema tülitsevad pidevalt. Ühel päeval rääkis ema Albertole, et igatseb oma ellu rahu. Alberto ütles, et rahu leiab kaasusklikega Jumalat teenides ning pani ette, et nad peaksid hingamispäeva. Ema oli nõus.

Mõne nädala pärast käisid nad koos evangeelsetel koosolekutel. Ühe koosoleku ajal hakkas ema nutma. Ta sosistas, et tunneb, et keegi ei armasta teda. Alberto ütles, et Jumal armastab teda ning selle koosoleku lõpus palus ema Jeesusel oma südamesse tulla.

Alberto üllatuseks hakkas ka tema vanaema Piiblit uurima. Mõne päeva jooksul lõpetas ta usu teemal tülitsemise ja hakkas adventistide jumalateenistustel käima. Ta palus Jeesusel oma südamesse tulla ning Alberto, tema ema ja vanaema said ristitud.

„Ma ei ole enam üksik,“ tunnistab Alberto. „Meie peres on rahu ja me oleme üks usus Jumalasse.“

Alberto koguduses on kõigest 26 liiget, kuid kogudus kasvab. Nad on välja kasvanud kodust, kus nad koos käivad, kuid neil pole kirikut. Nad käivad koos Alberto koduaias asuva presentkatte all. Nad palvetavad, et nad saaksid selle kvartali kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetuste abil osta maa, millele ehitada kirik, kus nad saaksid veelgi kasvada.

„Täna Jumalat, et Ta andis mulle noorest peast võimaluse Temaga kohtuda,“ ütleb Alberto. „Ma soovin, et ka teistel oleks

selline rahu nagu mul. Aitäh et hoolite piisavalt ning annate misjoniannetusi, mis aitavad mul Kristuse leida.”

Fakte

* 107 miljonist Mehhikos elavast inimesest on rohkem kui 431 000 seitsmenda päeva adventistid. See teeb ühe adventisti iga 250 inimese kohta.

* Veracruz, kus Alberto elab, asub Mehhiko lahe ääres. Kuigi piirkond on populaarne turistide sihtkoht, on paljud seal elavad inimesed vaesed ega suuda endale muretseda oma kodu. Kiriku ehitamine käib neile üle jõu. Osa selle kvartali kolmeteistkümnest hingamispäeva annetustest läheb Veracruzi osariiki ühe kiriku ehitamiseks.

17. mai 2008
Mehhiko

Toimetulek uues koolis

Francisco Gamboa

Francisco Gamboa (19) on pärit Veracruzi osariigist Mehhikost.

Francisco oli mures. Ema oli ta pannud uude kooli ning ta ei teadnud, kuidas sealsed lapsed ta vastu võtavad. See mure oli põhjendatud, sest eelmises koolis olid lapsed teda kiusanud ja naernud, sest ta käis karkudega.

Francisco oli sündinud enneaegselt ega suutnud karkudeta kõndida. Kuid ta on särava mõistusega ja tahtis väga kooli minna. Kuid ema kartis, et kool on tema jaoks liiga suur koorumus ja et lapsed ei võta teda omaks. Seepärast hoidis ema teda kodus kuni 8-aastaseks saamiseni.

Ema mured olid õigustatud. „Minu klassi lapsed narrisid ja naersid mind, sest ma ei suutnud nendega joosta ega mängida,“ ütleb Francisco. „Ma püüdsin sõpru leida, kuid see oli raske. Seepärast otsustas ema mind panna enne seitsmendat klassi erakooli.“

Kuid Francisco ema ei teadnud, kuidas leida kooli, mis võtaks ta poja vastu ja arendaks tema säravat mõistust. Üks

naaber soovitas tal uurida linnast väljas asuvat adventkooli. Ema oli meeldivalt üllatunud, leides õpetajad, kes hoolisid tema poja erivajadustest ja soovisid teda õpingutes aidata. Ta pani poja kooli kirja. Kuid ta ei teadnud, kas ta poeg ka tegelikult vastu võetakse.

„Ma olin uues koolis alustamise pärast närvis,“ tunnistab Francisco. „Kas mu klassikaaslased võtavad mind vastu? Kas nad kiusavad mind nagu teised? Ma polnud esimeseks tunniks uues klassis eriti valmis. Kuid minu uued klassikaaslased adventkoolis jätsid mulje, et nad olid minu sealoleku üle rõõmsad. See oli midagi uut!“

Francisco ei teadnud kooli astudes adventusust midagi, kuid talle meeldisid koolis õpetatavad väärtushinnangud. Talle meeldisid piiblitunnid, eriti piiblisalmide õppimine ja piiblilugude lugemine. Nii et kui õpetaja kutsus teda adventkirikusse, oli ta hea meelega nõus.

Kui Francisco kirikusse astus, tervitati teda südamlikult. Ta istus pühakoja tagaseina lähedale, aga kui mõned noored koolist nägid teda, kutsusid nad ta noortegruppi.

Talle meeldis hingamispäevakool ja kirik ning teda võeti vastu sama südamlikkusega, mille oli leidnud koolist. Ta hakkas igal nädalal kirikus käima. Kui teda kutsuti askeldajate töösse appi, oli ta hea meelega nõus. Tema leebe loomus teeb ta laste hulgas populaarseks ning nad võtavad kiiresti õppust, kui ta neile käsitööd ja muid oskusi õpetab. Ja kui askeldajad läksid laagrisse, hoidsid meeskonnaliikmed tema ligi, et teda aidata.

Francisco tunneb end koolis ja kirikus armastatuna. Kuid mis veelgi olulisem, ta hakkas Jeesust armastama. Ta küsis vanematelt luba ristimiseks, kuid nad kahtlesid. Nad kartsid, et ta pole selliseks tähtsaks otsuseks valmis. Aga kui mõned

koguduseliikmed käisid ta kodus ja vestlesid perega, andsid vanemad loa. Nüüd nad teavad, et kui Francisco pole kodus ega koolis, siis on ta kirikus. Ta on leidnud vaimuliku kodu.

Francisco on hea õpilane koolis ja abivalmis juht kirikus. Lisaks askeldajate tööle tegutseb ta diakonina, avab kiriku, koristab seda ja kogub hingamispäeviti annetust.

Francisco näeb elu teistsugusest seisukohast kui paljud teised. „Meil ei ole selles elus ühtegi garantiid,” ütleb ta. “Täna võime olla terved ja homme vigastatud ega saa teha seda, mida oleme alati teinud. Pidage lugu neist, kel on teistsugused võimed; hinnake neid sellistena, nagu nad on, ja seda, mida nad teevad. Meil kõigil on omad puudused, kuid me oleme kõik Jumala lapsed. Jumala silmis oleme kõik kallihinnalised.“

„Ma olen rõõmus, et mu klassikaaslased võtsid mind vastu, sest see pani mind mõistma ka Jumala armastust.“

Francisco räägib armastusest Jumala vastu oma perele ja sõpradele. Nad ei käi veel kirikus, kuid ta ei kaota julgust. Ta räägib neile üha uuesti, teades, et ühel päeval otsustavad nad olla Kristuse poolel.

„Kõik probleemid teevad mind tugevamaks, kui vaatan Jeesusele, ning Tema aitab mind.“

„Ma olen tänulik adventkooli eest, lahkete ja julgustavate õpetajate eest ja õpilaste eest, kes kaasasid mind oma tegevustesse. Ma olen tänulik koguduse eest, kes haaras mind kaasa ja palus mul lastega töötada. Liikmed toetavad mind, arendavad mu võimeid ja näitavad, et ma suudan kõik Kristuses, kes teeb mind tugevaks. Mõned puudega inimesed arvavad, et nad pole olulised. Kuid Jumal ja minu koguduseliikmed on näidanud mulle, et ma olen oluline nii Jumalale kui neile.“

Teie misjoniannetused toetavad selliseid hoolitsevaid kirikuid ja koole, mida Francisco praegu oma koduks nimetab.

Fakte

* Mehhiko on läänepoolkeral suuruselt viies riik ning suurim Kesk-Ameerika riik.

* Koguduse kasvu aluseks Mehhikos ja kogu Inter-Ameerika Divisjonis on lihtliikmete isiklik evangeeliumitöö. Osa selle kvartali kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetustest aitab ehitada Inter-Ookeani Mehhiko Uniooni noorte laagrikohti, mida saab kasutada evangelistide koolitamisel.

24. mai 2008
Mehhiko

Saatana haardest välja

Emilio Martinez

Emilio oli 15-aastane, kui ta ema suri. Isa oli pere hüljand, kui Emilio oli veel imik ning tema vennad ja õed olid abielus. Ta oli orb, üksinda kodus ja üksinda maailmas. Ta igatses ema järele ja soovis sageli, et saaks ainult kord veel temaga rääkida, tunda ta lohutavat kallistust, kuulda tema julgustavat häält. Kuid ema ei olnud enam.

Mõni nädal pärast ema surma tuli Emiliolle külla tädi. „Sinu emal on sulle teade,“ ütles tädi.

„Mida ta ütles?“ küsis Emilio innukalt. Ta teadis, et tema tädi tegeles vaimude kummardamisega ning talle ei meeldinud kummardada vaime, kes olid talt ema võtnud. Kuid ta tahtis väga oma emaga rääkida.

„Ma arvan, et teie pere on neetud,“ ütles tädi. „Ma saan needuse ära võtta, kuid mul on su abi vaja. Too oma vennad ja õed minu juurde seansile.“ Emilio ei tahtnud seansile minna, kuid ta tundis, et peab kuuletuma.

Seansil hõljus mööbel põranda kohal, tuled vilkusid ja kuuldusid nähtamatute külaliste jubedad kriisked. Emilio tahtis ära joosta, kuid ei suutnud liigutada.

Sellest päevast alates tundis Emilio sageli imelikku, tugevat jõudu end allapoole tirimas. Kurjad vaimud ilmusid tema majja loomade kujul ja käsutasid teda. Tihtipeale kõnetas teda mingi hääl. Häälled ja nägemused kohutasid Emiliot, kes soovis, et need kõik kaoksid.

Järgneva aasta jooksul avastas Emilio, et kui ta joob piisavalt alkoholi, kaotab ta teadvuse ja demonid ei saa teda öösel häirida. Päeval suitsetas ta demonite peletamiseks marihuanaat. Tema elu oli pidev möll ning sageli soovis ta, et võiks pigem surra kui sellises põrgus elada.

Ühel päeval telerit vaadates nägi Emilio saadet Jeesusest. Emilio mõtles, kas ehk Jeesus on vastus tema armetule elule. Ta leidis raamatupoe ja ostis mitu raamatut Jeesusest. Ta luges neid innukalt ning avastas tõsise nälja Jumala tundmise järele.

Ta läks kirikusse, kus tema ema oli kunagi käinud, ja jäi mitmele teenistusele jutlust kuulama. Seal tundis ta end pisut paremini kui kodus. Ta peas tekkis mõte ning kirikust koju minnes ostis ta mitu pühakukuju, lootes, et need ajavad demonid minema. Kuid see ei toiminud.

Emilio käis teistes kirikutes, lootes leida demonitest vabastust, kuid ta ei saanud rahu häältest ega nägemustest. Ta vajus sügavasse depressiooni.

17-aastaselt ei julgenud Emilio enam üksi elada. Ta rääkis vennale, mida pidi kogema ja vend kutsus ta enda juurde elama. Üks naine soovitas Emiliol osta Piibli ja õppida pähe mõned psalmid, mida saaks korrata, kui demonid teda piinavad. See aitas, vähemalt natukeseks ajaks.

Siis nägi Emilio unes säravates riietes meest, kes soovitas tal lugeda Piiblit ja leida sealt otsitud rahu. Emilio hakkas iga päev Piiblit lugema. Kui ta usk kasvas, palus ta Jumalal end

deemonitest vabastada. Jumal vastas palvele uue sõbra Julia-
ni kaudu.

Julianist sai Emiliole nagu isa. Nad vestlesid tundide kau-
pa ja Julian selgitas Emiliole, millises ohus ta oli. Nad uurisid
kahekesi koos Piiblit. Emilio võttis vastu Jeesuse oma Pääst-
jaks, kuid kurjad vaimud piinasid teda ikka veel. Isegi risti-
mispäeval soovitasid deemonid Emiliol põgeneda. Emilio pa-
lus Jeesusel kurjuse jõude noomida ning leidis rahu. Kuid ta ei
kogenud täielikku vabanemist. Ta palvetas sageli ja pikalt ning
Jumal mõjutas teda loobuma kõigest, mis võiks teda asetada
saatana pinnale ning toetuma Jumala töotustele ja Jeesuse väele.

Ühel ööl palus Emilio erilisel Jumala päästet ning Jumal
vastas talle võimsalt. Jumal kutsus teda üles rääkima teistele
oma kogemusest. Emilio alustas oma perest, nendest, keda oli
neli aastat tagasi vaimude seansile kutsunud. Aja jooksul and-
sid nad kõik oma elu Jumalale ja praegu on nad üks perekond
Kristuses. Nad juhivad mitme väikese grupi tööd oma kodu-
des, kus nad uurivad soovijatega Piiblit.

Emilio töötab uue koguduse rajamisel Mexico City kesk-
linnas, piirkonnas, kus võimutsevad narkootikumid ja deemo-
nid. Ta on leidnud oma teenimistöö nende hulgas, kes kannata-
vad saatana võimu all.

„Ma tänan Jumalat, et Ta ei loobunud minust isegi siis, kui
mina Teda ei tundnud,“ ütleb Emilio. „Ta päästis mind kurjuse
jõudude käest ja andis mulle ülesandeks aidata neid, kes võit-
levad deemonitega.“

Teie misjoniannetused aitavad rajada saatana territooriumile
kogudusi, majakaid Mexico City pimedusse ja kogu maailma.

Fakte

* 1/5 Mehhiko elanikkonnast, rohkem kui 22 miljonit inimest elab Mexico Citys ja selle lähiümbruses. Selles piirkonnas elab umbes 22 000 adventistid, mis teeb ühe adventisti iga tuhande inimese kohta.

* Palvetage, et Jumal kasutaks usklikke oma naabrite, kaastöötajate ja perekondade Kristuse juurde toomisel.

31. mai 2008
Mehhiko

Jumalale auks ja kiituseks

Oscar Alvarado

Oscar Alvarado (17) elab Cárdenases Mehhikos.

Oscar on alles teismeline, kuid ta teab, mida tahab. Sest ta avastas, et Jeesuse on suurepärane juht.

Oscar tutvus Jeesusega, kui oli 8 aastat vana. Tema ema viidi haiglasse eluohtliku haigusega ning arstid ütlesid, et ta ei pruugi seda üle elada. Ema oli haiglavoodis peaaegu kolm kuud.

Üks nende naabritest, Maria, on adventkristlane. Ta külastas haiglat ning palvetas koos Oscari ja ta vanaemaga. Kui Oscar tema palvet kuulis, oli ta hämmastunud. Ta rääkis Jeesusega nii, nagu oleks Ta temaga koos ruumis olnud. “Kas sa võiksid ka mind niimoodi palvetama õpetada?” küsis Oscar. Maria kinnitas, et Jeesusele meeldib kuulata tema südame palvet.

Oscar ja vanaema palvetasid ema pärast ning seitsme päeva pärast oli ema nii terve, et võis koju minna. Arstid olid tema kiire paranemise üle imestunud ja hämmastunud. Kuid Oscar teadis, et tema uus sõber Jeesus on imetegija.

„See oli vastus minu palvele,“ ütleb Oscar. „Mu ema oli kolm kuud haiglas, aga kui me palvetasime tema pärast, sai ta terveks. Mu ema on elav tõestus Jumala aust.“

Maria oli tihti kutsunud Oscari peret koos Piiblit uurima ja kirikusse, kuid ema oli tänades öelnud, et nende perel on oma kirik. Aga pärast imelist paranemist võttis ema meelsasti vastu Maria kutse Jumalat tundma õppida.

Oscarile meeldis Jumalast õppida ja ta esitas palju küsimusi. Omal algatusel otsustas ta, et Jeesus ei vaataks mõningaid telesaatteid, mida tema vaatab, ja seepärast jättis ta nende vaatamise. „Kui ma hakkasin Jeesust armastama, tahtsin ma temasugune olla,“ selgitas Oscar.

Oscarile meeldis kirikus käia. Talle meeldis muusika ja piiblitööd ja jutlused. „Eriti meeldib mulle kuulata pastori ja kogudusevanemate jutlusi,“ ütleb Oscar. „Ma tahan ka nende moodi kõneleda.“

Mehhiko kogudus julgustab lapsi jutlustama. Sageli korraldatakse laste kõnevõistlusi. Kui pastor teatas kõnevõistlusest, pani Oscar end kirja. Ta oli võistluse noorim osavõtja ja kui ta sellest emale rääkis, oli ema veidi mures. Oscar oli alati häbelik olnud.

Kogudusevanem andis lastele lühikesed jutlused pähe õppimiseks, kuid millegipärast unustas ta Oscarile jutluse anda. Kui Oscar mõistis, et teistel lastel on jutlused ja temal mitte, küsis ta pastorilt endale ka. Pastor tundis end väga halvasti, sest kogudusevanem oli linnast eemal ja pastoril ei olnud ühtegi jutlust anda. Ka Oscar tundis end halvasti. Äkki ta ei saagi võistlusel osaleda.

Kui vanaema Oscari nägu nägi, pani ta ette, et kirjutavad oma jutluse. „Sa pead lihtsalt rääkima sellest, mida Jeesus on sinule teinud.“ Vanaema avas „Tee Kristuse juurde“ ja „Ajastute igatsuse“ ning luges Jeesuse lapsepõlvest. Oscar kuulas

ja ütles siis vanaemale, mida kirjutada, ja vanaema kirjutas. Kahe tunni pärast oli neil jutlus olemas! Kolme päeva pärast oli Oscaril jutlus peas ning ta pidas jutlust vanaemale, emale ja isegi oma väikevennale!

Võistluspäeval oli Oscar väga evelil. Ta oli 14 lapsest viimane. Kui tuli tema kord, tõusis ta püsti ja kõneles südamest. Siis läksid kohtunikud otsustama. Jälle soovis ema Oscarit võimalikuks pettumuseks ette valmistada. Kuid Oscar sosis-tas: „See pole oluline. Mul oli võimalus rääkida Jumala ar-mastusest.”

Ent Oscar võitis. Tema pere oli koguduses kõige uuem ja Oscar oli kõige noorem kõneleja, kuid ta võitis. „Pärast seda ei suutnud mind miski peatada,“ ütleb Oscar naeratades. „Ma soovisin üha uuesti kõneleda.“

Kui ta oli 9-aastane, kõneles ta nädal aega teises kirikus evangeelsetel koosolekutel. Jällegi aitas vanaema tal jutlusi kirjutada ja kuulas, kui Oscar neid harjutas. „Me palvetasime koos, et Jumal paneks oma sõnad mulle südamesse – Temale auks ja kiituseks. Koosolekute lõppedes ristiti 50 inimest. Ini-meste südameid puudutas Jumala Vaim, mitte minu jutlused. Ma palusin Jumalal minu kaudu rääkida ja Ta tegi seda.“

Pole üllatav, et Oscar soovib pastoriks saada. „Ma tahan tuua inimesi Jeesuse juurde,“ ütleb ta. Oscar käib koguduse-vanemaga piiblitunde pidamas ja õpib, kuidas inimesi Jeesuse juurde juhtida. „Mulle meeldib näha Jumala tööd inimeste elu-des,“ ütleb Oscar. „Ma ei unusta iial, kuidas Ta minu elus tegutseb. Jumala tööline olemine ei tähenda midagi, kui Jee-sus ei ole minuga.“

Meie misjoniannetused aitavad jõuda inimesteni Jumala kuulutusega. Aitäh annetuste eest, mille abil võivad paljud seda kuulda.

Fakte

* Aktiivsed, koolitatud evangeeliumitöölised Mehhikos ja kogu Inter-Ameerika Divisjonis on selle piirkonna 3-miljonilise koguduse pideva kasvu saladuseks.

* Osa selle kvartali kolmeteistkümnenenda hingamispäeva annetustest toetab majutusvõimaluste arendamist laagrikohtades, mida kasutatakse peaaegu 162 000 koguduseliikmega Inter-Ookeani Mehhiko Uniooni koolituskeskustena.

7. juuni 2008
Guyana

Pioneeride jälgedes

Casey Hastings

Pastor astus kanuust mudasele jõekaldale. Ees ootas miilide kaupa tihedat alusmetsa ääretus dpunglis, mis katab Guyana sisemaad. Pastor Hastings järgnes misjonärist teejuhile läbi metsa külla, kus ta kunagi varem ei olnud käinud. Kõndides meenutas ta sündmusi, mis teda sellele teekonnale olid toonud.

Umbes aasta varem oli tulnud üks mees külla, kus pastor Hastings jutlustas. Mehel oli lihtsasse kirikuhoonesse sisse astudes kaasas magnetofon. Ta lindistas hingamispäevakooli osa ja jumalateenistuse. Siis lahkus ta kirikust.

Mees läks kodukülla tagasi ja kuulas lindistust koos perega üha uuesti. Jutlus Kristuse teise tulemise lootusest liigutas teda sügavalt. Perekonda puudutas lihtne sõnum ning palved ja laulud nii, et nad kõndisid lähimasse adventkülasse, mis asus päevateekonna kaugusel, ja palusid, et keegi tuleks neid õpetama.

Üks abielupaar oli nõus minema. Nad läksid mehe külla ja jäid kuueks kuuks Piibli tõdesid õpetama, käies kodukülas ainult aia eest hoolitsemas. Kui mehe perekond oli õppimise

lõpetanud, rändas paar neli päeva, et rääkida pastor Hastingsile perekonnast, kes oli ristimiseks valmis.

Pastor Hastings ja tema teejuht kõndisid mööda džungli-laadset metsa edasi, kuni jõudsid Wock's Creeki, külla, kus neid ootasid vastpöördunud. Kui kaks meest Wock's Creeki jõudsid, avastasid nad, et veel kaks selle suguvõsa liiget soovisid ristitud saada. Pastor Hastings jäi nädalaks külla, vaatas üle õpetusi, õpetas vastpöördunutele laule (see oli tema moodus õpetada doktriine inimestele, kes ei osanud lugeda) ja hindas nende usku. Enne lahkumist ristis ta 11 inimest.

Pikal koduteel rõõmustas ta, kuidas Jumal oli kasutanud ühte kassetti nende 11 kalli hinge enda juurde juhtimiseks.

Vastpöördunud käivad koos mahajäetud hoones. Nende adventvennad lähimast külast aitasid neil muretseda hoonele katuse. Usklikud küsisid hõimu nõukogult, mis asub kuuetunnise teekonna kaugusel, luba kiriku ehitamiseks, kuid nõukogu keeldus. Nad ei tahtnud piirkonda adventiste. Kuid nõukogu oli nõus, et usklikud võivad ehitada mitmeotstarbelise ehitise ja seal koos käia, kui hoonet kasutatakse ka teistel ühiskondlikel eesmärkidel. Vastpöördunud ja ümbruskonna adventistid ühendasid jõud, et ehitada mitmeotstarbeline hoone, kus leiab peavarju kliinik ning kus saab pidada jumalateenistusi ja korraldada küla üldkoosolekuid.

Pastor Hastings on ainus Ameerika indiaanlasest ordineeritud pastor Guyanas. Ta kuulub Davise indiaanlaste hulka, keda nimetatakse nii adventmisjonäri O. E. Davise järgi, kes teenis misjonärina Guyanas 1900. aastate alguses. Davis rändas Guyana ebatasasel sisemaal, et vastata hõimupealiku kutsele, kes oli näinud unes musta raamatuga valget meest. Pealik saatis kaks hõimlast seda meest otsima ja nad leidsid O. E. Davise.

Davis soovis jõuda nende inimesteni, kellega Jumal oli unenäos ja nägemuses kõnelenud. Kuid teekond oli raske ja ohtlik. Ta jõudis Roraima mäe piirkonda malaariasse haigestunult. Hoolimata haigusest õpetas ta neile laule ja näitas, kuidas palvetada. Davis suri malaaria tüsistustesse enne, kui jõudis misjoni eelposti rajada, kuid indiaanlased olid veendunud, et O. E. Davis oli Jumala mees. Nad matsid ta Roraima mäele ning jätkasid hingamispäeval koos käies tema õpetatud laulude laulmist ja palvetamist, nagu tema oli õpetanud.

Aastaid hiljem saabusid misjonärid Davise alustatud tööd edasi viima ja indiaanlased, kes pidasid pealiku unenägu kaliks, võtsid adventkuulutuse vastu. Praegu on paljude selle piirkonna külade elanikkond põhiliselt seitsmenda päeva adventistid. Hingamispäeval kajab nende hääl läbi metsade ja savannide, lauldes lootusest, et Jeesus tuleb tagasi.

Pastor Hastings juhib tööd indiaanlaste hulgas ühes Guyana sisemaa osas. Ustavad töölised juhivad kohalikke kogudusi ja mõned lähevad misjonäridena aladele, kuhu evangeeliümükuulutus pole veel jõudnud. Reisimine on raske ja tasu eba-kindel, kuid nad lähevad ikkagi, käies pioneeride jälgedes.

Meie misjoniannetused toetavad tööd nii Ameerika indiaanlaste hulgas Guyanas kui ka rahvarohketes rannikulinnades. Aitäh rohkete annetuste eest, et veel paljud võiksid kuulda lootuse kuulutust.

Fakte

* Guyana asub Lõuna-Ameerika põhjarannikul. Umbes pool rahvastikust on Ida-India päritoluga ja umbes 40% Aafrika päritoluga. Pärismaalasi, keda nimetatakse Ameerika indiaanlasteks, on praegu arvestuslikult vähem kui 5% kogu elanikkonnast.

* Guyana kogudus on aktiivne ja elujõuline. Iga viieteist-

kümnes elanik on seitsmenda päeva adventist.

* Rohkem teavet O. E. Davise kohta ja tööst sisemaal Ameerika indiaanlaste hulgas leiab Betty Buhler Cotti raamatutest “*Destination—Green Hell*“ (1972) ja “*Jewels From Green Hell*” (1969) või tänapäeva Guyana misjonäride David ja Becky Gatesi jutustusest “*Mission Miracles*” (2007).

14. juuni 2008
Grenada

Kindel otsus

Wilma Alexander

Ma vihkasin noorena adventiste. Ma arvasin, et see on kahtlane sekt, kes käib koos laupäeviti ja austab kedagi öde White'i-nimelist. Ma kuulusin teise kirikusse ja tundsin uhkust, et ma pole eksiteele sattunud.

Ma töötasin põllumajanduskoolis. Adventistid käisid seal sageli oma kirikus jaoks vett toomas. Nad kutsusid mind oma kirikusse, kuid mina ütlesin: „Ma vihkan adventiste ja ma ei taha nendega mingit tegemist teha.“ Ma sõimasin neid ja ütlesin nende kiriku kohta solvavaid asju. Kui nad vee järele tulid, panin ma vee sisse pori või sülitasin sellesse. Nad ei öelnud kunagi midagi vee kohta; lihtsalt tänasid mind ja lahkusid.

Minu vend oli adventist ja kui ma perele süüa tegin, panin sealihha söögi sisse. Ma võtsin selle enne välja, kui vend nägi, nii et ta ei teadnud seda. Minu ülesandeks oli pere riideid pesta. Minu vennal oli kooli ja kiriku jaoks ainult üks komplekt riideid. Ma pesin neid reede õhtul hilja, nii et kui ta need laupäeval selga pani, olid need veel niisked. Kui ta midagi ütles, laususin talle: „Las sinu pr White kuivatab su riided!“ Ta ei kurtnud kunagi.

Ühel ööl nägin unenäo, mis pani mind mõtlema, et äkki olen ma adventistide suhtes eksinud. Pühapäeval küsisin oma pastori käest, milline päev on hingamispäev. Ta ütles, et laupäev on hingamispäev. „Aga kui laupäev on hingamispäev, miks meie siis pühapäeva peame?“ küsisin ma. Ta vastas, et hingamispäev naelutati ristile.

Ma olen kangekaelne naine. Ma otsustasin, et kui laupäev on hingamispäev, siis pean ma seda pidama. Ma tulin sealt kirikust ära ega läinud enam tagasi. Kuid ma ei läinud laupäeval adventkirikusse. Selle asemel läksin jõe äärde pesu pesema, et mu endise kiriku liikmed ei saaks mulle külla tulla.

Ühel reedel lõpetasin oma töö enne päikseloojangut. Järgmisel hommikul riietusin ja läksin adventkirikusse. Selle päeva teema oli „Uuri oma elu“. Pastor kõneles, kuidas me saame oma elu muuta. Sõnum hämmastas mind ja sel hommikul andsin oma elu Jumalale.

Kui ma palusin ristimist, oli mu vend väga õnnelik. Kogudusevanem teadis, kui väga ma olin adventiste vihanud ja ta soovitas mul enne ristimist mõnda aega kirikus käia, temaga Piiblit uurida ja usus kasvada. Kuid ma ei tahtnud oodata. Pärast pastoriga vestlemist oli ta nõus mind ristima.

Ma ei kutsunud oma peret ristimisele, kuid nad tulid. Mu ema ei olnud aastaid kirikus käinud ja ma arvasin, et ta tuli mind takistama või alandama. Kuid tal oli kaasas kott riietega. Ta tahtis ka ristitud saada. Tegelikult palusid lisaks mu emale ka mu õde ja õetütar minuga koos ristimist.

Nii palju aastaid olin ma olnud lugupidamatu, olin vihanud adventiste ja nende vastu võidelnud. Ma palusin neilt andestust ja nad võtsid mind omaks. Nüüd soovin ma aidata teistel leida Jeesust oma Päästjaks. Ma rääkisin oma usust ja pidasin soovijatele piiblitunde. Paljud inimesed minu kogukonnast on tulnud adventkirikusse sellepärast, et nad nägid muutust, mille Jeesus tegi minu elus. Ma tänan selle eest Jumalat.

Eelmisel aastal kohtusin ma Marthaga ja nägin temas hinge Jeesuse jaoks. Meist said sõbrad ja ma kutsusin teda kirikus-

se. Ta oli teise kiriku liige, kuid ta tuli. Ma kutsusin teda evangeelsetele koosolekutele ja ta tuli. Aga ta pani vastu seal õpitud tõdedele. Me uurisime ja palvetasime koos ja lõpuks võttis ta tõesed vastu. Kuid ta keeldus ristimisest. Ma julgustasin teda andma oma elu Jumalale, enne kui on liiga hilja, ent ta ei teinud seda.

Ma kutsusin teda järgmisele evangeelsele seeriale ja ta tuli, seekord koos oma lastega. Ma teadsin, et ta uskus, kuid tal oli vabandus, öeldes, et tema kirik kutsub teda tagasi. Ma palusin tal lasta Jeesusel oma elus valitseda, kuid ta kahtles ikka veel.

Jumal näitas mulle kirjakohta Ap 22:16: „Ja mida sa nüüd ootad? Tõuse ja lase ennast ristida ning oma patud ära pesta.” Ma lugesin Marthale seda salmi ja palvetasin temaga koos. Siis ütlesin, et usaldan kõik Jumala hoolde.

Hingamispäeva hommikul tulid Martha ja tema neli tütart kirikusse ning neil olid vahetusriided kaasas – nad soovisid saada ristitud! Nad on ustavad koguduseliikmed tänaseni.

Ma olen otsusekindel naine ja ma ei tahtnud lasta Marthal Jumalast eemale minna. Tänu sellele on tema ja paljud tema pereliikmed Jumala riigis. Ärge andke kunagi alla oma pere või sõprade puhul. Mis inimesel on võimatu, on Jumalal võimalik.

Aitäh teie misjoniannetuste eest; need on koguduse töö aluseks kodumaal ja üle kogu maailma.

Fakte

* Grenada on väike saar, kus on vähem kui 100 000 elaniku. Seda tuntakse ka Vürtsisaarena, kuna seal toodetakse palju kvaliteetseid vürtse ekspordiks.

* Adventkoguduses on üle 11 700 liikme. Iga kaheksas saareelanik on adventist. Kuid koguduseliikmed ei ole rahul. Nad tegutsevad aktiivselt misjonitöö ja evangeeliumi kuulutamisega.

21. juuni 2008
Grenada

Ma kuulsin Tema kutset

Samuel Sayers

[Paluge see mina-vormis lugu ühel noormehel ette kanda.]

Ma kasvasin üles pühapäeval kirikus käies ja religiooses koolis õppides. Ma õppisin kiriku õpetusi. Aga kui ma olin 12-aastane, suri mu ema. Tema surm mõjus mulle laastavalt ja ma lõpetasin kirikus käimise.

Aasta pärast ehitati meie kodu lähedale uus kirik. Kui see avati, peeti seal evangeelseid koosolekuid ja kutsuti kõiki läheduses elavaid inimesi. Minu isa oli selle kiriku suhtes uudishimulik ja tahtis minna, nii läksin ka mina. Aga kui ma teada sain, et see on adventkirik, ei tahtnud ma enam sinna minna. Mulle oli õpetatud, et adventistid on kahtlane sekt. Kuid mu isa tahtis, et ma läheksin koosolekutele, nii et mul polnud pääsu.

Kui ma ühel õhtul koosolekule minema asutasin, kohtusin ühe koguduseliikmega, kes ütles, et Jumal kutsub mind tõe juurde ja ma peaksin oma elu Jeesusele andma. Ma uskusin ikka veel, et need inimesed kuulusid kahtlasesse sekti ning ma keeldusin.

Äkitselt tundsin, kuidas miski peksab mind üle kogu keha. Ma ei näinud mida, kuid peksmine jätkus ja ma karjusin. Koguduseliige nägi, et midagi on lahti ning soovitas mul hüüda Jumala poole, et Ta päästaks mind saatana rünnakust. Ma hüüdsin: „Issand Jeesus, aita mind! Ma võtan su vastu!“ Löögid lõppesid kohe. Koguduseliige palvetas minuga koos sealsamas teel.

Ma kiirustasin koju ja rääkisin isale, mis oli juhtunud – peksmisest ja sellest, kuidas hüüdsin Jumala poole ja Tema päästis mind. Aga kui ma ütlesin isale, et ma kavatsen adventkirikuga ühineda, sai ta vihaseks ning võitles minu otsuse vastu kuni ristimiseni. Kuigi ta oli sundinud mind koosolekutele minema, ei tahtnud ta, et ma järgiksin Jumalat.

Mu isa ja õde tegid kõikvõimaliku, et mind kirikust eemale saada. Isa sundis mind reede õhtul rummi ostma, kuigi oli hingamispäev ja ma olin alkoholi vastu. Kui ma keeldusin, püüdis isa mind oma meremehe mõõgaga lüüa. Ma põikasin kõrvale ja jooksin majast välja.

Igal hingamispäeval, kui ma kirikust koju tulin, peksis mu isa või õde mind. Õde põletas mu Piibli ära ja pani tihti riisi sisse ebapuhast toitu, et ma peaksin nälgima. Koguduseliikmed andsid mulle sageli süüa ja nende lahked teod olid õnnistuseks. Mu pere julmused tõmbasid mind Jumalale lähemale. Jeesus kannatas minu pärast peksmist ja puudust; ma võin ka Tema pärast kannatada.

Sellest ajast, kui tundsin esimest korda, et Jumal kutsub mind adventkogudusega ühinema, olen tundnud kutset Tema teenimiseks. Üks naine koguduses julgustas mind sageli laste jumalateenistusel jutlustama ja teisi üritusi juhtima. Peagi mõistsin, et Jumal kutsub mind teenima pastorina. Kuid kutsele järgnemine ei ole kerge olnud.

Mul oli koolis raske. Mu pere ütles sageli, et ma ei jõua kuhugi. Ma ei teadnud, kuidas õppida ja mul oli raske asju meelde jätta. Kuid ma palusin, et Jumal aitaks mul õppida, ja Ta vastas mu palvetele. Ma lõpetasin klassid ja olin valmis keskkooli astuma. Aga enne, kui sain kooliga alustada, suri mu isa. Ma olin 15-aastaselt orb.

Üldiselt on koolid Grenadas tasuta, kuid transport, kooli kirja panemine, koolivorm ja raamatud on kallid. Mu õel ei olnud võimalik mind toetada, kuid Jumal mõjutas koguduse-liikmeid minu kooliga seotud vajadusi rahuldama.

Ma lõpetasin keskkooli ja astusin Trinidadadi adventülikooli teoloogiast õppima, aga mul polnud raha õppemaksuks. Ma pidin õppemaksu tasumiseks raamatuid müüma ja koguduse-liikmed aitasid mind igal võimalusel. Ja mina, kelle kohta isa ütles, et ma ei jõua kuhugi, sain parimate hulka.

Mulle meeldib inimesi teenida ja ma tunnen, et on au teenida Jumala kogudust ja juhtida inimesi Tema juurde. Kui mu pere ütles, et ma ei jõua kuhugi, muutis Jeesus minu elu. Ta ütles mulle, et Jumala juures ei ole kaotajaid; kui ma jään Tema juurde, saadab mind edu. Ma olen elav tõestus sellest, et Jumal täidab oma tõotused. Ta võttis mind hämarusest ja tegi minust midagi head enda jaoks. Ma olen nii tänulik.

Mulle meeldib hingede võitmise töö. Mulle meeldib jutlustada ja inimesi Jumala juurde juhatada. Sellest on saanud mu elu ainus igatsus. Ma olen toonud seitse sõpra Jeesuse juurde. Tänu Jumalale selle eest! Nii liigutav on näha sõpru Jeesuse juurde tulemas.

Teie misjoniannetused aitavad inimestel tulla Jeesuse juurde igal päeval. Ja teie kolmeteistkümne päeva hingamispäeva annetus toetab Trinidadis asuva adventülikooli – Lõuna-Kariibi Ülikooli – juurde kahe koosolekusaali ehitamist, et tuua roh-

kem tudengeid Jumala juurde. Aitäh, et toetate misjonitööd maailmas terve kvartali jooksul ja aitäh teie kolmeteistküm-
nenda hingamispäeva annetuse eest meie ülikooli jaoks Trini-
dadis.

Fakte

* Lõuna-Kariibi ülikoolis, Trinidadis asuvas adventülikoolis õpib tudengeid kõigil Kariibi mere saartelt ja rohkem kui 40 riigist.

* Ülikoolil ei ole oma kirikut. Jumalateenistusi peetakse suures mitmeotstarbelises võimlas. Erinevate jumalateenistuste ja keelerühmade jaoks on väga vähe ruumi.

* Osa selle kvartali kolmeteistkümnenenda hingamispäeva annetustest aitab ehitada kaks koosolekusaali kahele uuele ühiselamule. Need saalid laiendavad evangeeliumitöö võimalusi ülikoolilinnakus ja võimaldavad üliõpilastel rohkem teemist praktiseerida.

28. juuni 2008

Kolmeteistkümnenenda hingamispäeva programm

Tunnistades Kristusest Inter-Ameerikas

Osatäitjad: neli kõnelejat – jutustaja ja kolm reporterit.
[Märkus: kuigi jutustaja ja reporterid ei pea oma osa pähe õppima, peaksid nad olema materjaliga nii tuttavad, et ei pea kõike lugema. Harjutage mõned korrad, et osatäitjad tunneksid end vabalt, lisamaks vajadusel häälevarjundeid.]

Vahendid: suur Inter-Ameerika Divisjoni kaart (skannige ajakirja kaanelt kaart ja laske projektoriga seinale või joonistage kaart suurele paberile)

Jutustaja: Tere hommikust, kaasusklikud. Täna on eriline päev – kolmeteistkümnes hingamispäev. Täna on see päev, kui saate teha midagi erilist meie Inter-Ameerika vendade ja õdede toetamiseks. Terve kvartali jooksul oleme kuulnud lugusid meestest ja naistest, noortest ja lastest, kes tunnistavad oma usust teistele. Täna on meil võimalus vaadata üle spetsiaalsed projektid, mida kolmeteistkümnenenda hingamispäeva annetused aitavad korda saata. Kõigepealt külastame Mehhikot.

Rohkem kui 431 000 liikmega adventkogudus on suuruselt teine protestantlik konfessioon Mehhikos. Üks põhjus, miks

meie töö Mehhikos on nii edukas, on see, et koguduseliikmed võtavad evangeeliumitööd tõsiselt. Nad ei oota, et pastor tooks inimesi kirikusse, vaid nad kutsuvad oma peret, sõpru ja naabreid vaatama, mida Jumal nende heaks suudab teha. Nad peavad piiblitunde, peavad evangeelseid koosolekuid ja juhivad kogudusi.

Aga Mehhikos on enne Jeesuse tulekut veel piisavalt tööd teha, sest seal on üks adventist iga 250 elaniku kohta. Et koguduseliikmetest töölised saaksid teisi Kristuse juurde juhtides head tööd teha, on neid vaja koolitada. _____ [*esimese reporteri nimi*] räägib loo, mis illustreerib koolituse tähtsust.

Esimene reporter: Kui Felix mitu aastat tagasi ristiti, mõjutas Jumal teda oma usust teistele rääkima. Kogudus koolitas teda tööliseks ja ta hakkas käima koos sõbraga majast majja. Kui keegi temaga kaasa ei läinud, läks ta üksi. „Jumal on mu partner,“ ütleb ta. „Ma palusin Jeesust, et Ta aitaks mul rääkida teistele Tema päästest.“ Iga päev annab ta end Jumala kätte, et Jumal kasutaks teda. Ta palus Jumalal näidata, kuidas ta saaks teistele usust rääkida.

Mõnikord edeneb töö aeglaselt. „Ma töötasin ühe 13-liikmelise perega kaheksa aastat,“ ütleb ta. „Üksteise järel tulid nad Jeesuse juurde. Nüüdseks on neist kaheksa ristitud ja veel neli käivad kirikus. Need inimesed ei tahtnud, et pastor neid külastaks, kuid nad lubasid mind enda juurde. See võttis palju aega ja pühendumist, kuid Jumal õnnistas meid kõiki ja nüüd on nad perekond Jumalas, jagades oma usku teistega.“

Mehhikos on tuhandeid Felixi sarnaseid inimesi, kes soovivad oma usust teistele rääkida. Mehhiko kogudus koolitab koguduseliikmeid töötama pastorite, kogudusevanemate ja piiblitöölisena. Aga tihtipeale ei ole piisavalt palju ruumi, et koolitada kõiki, kes soovivad õppida. Sel kvartalil aitab osa meie kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetustest varus-

tada Kesk-Mehhiko laagrikohad majutusvõimalustega, nii et Felixi taolised töölised saaksid õppida, kuidas viia tüdinud maailmale Jumala armastuse kuulutust.

Jutustaja: See projekt on kindlasti seotud misjonitöö olemusega. Kui liikmed toovad oma sõpru ja tuttavaid kirikusse, siis kogudus kasvab. Kuulame, kuidas _____ [*teise reporteri nimi*] jutustab meile kasvava koguduse raskustest.

Teine reporter: Faustino elab Veracruzis Mehhikos. Ta müüs tänaval leiba. Ühel päeval peatus tema juures pime mees, et leiba osta ning vestles temaga veidike. Pime mees kohtles Faustinit nagu vana tuttavat ja kutsus teda isegi oma koju külla.

Vanale mehele meeldis rääkida Jumalast ja Piiblist. Faustino oli alati tahtnud Jumalat paremini tundma õppida, seepärast võttis ta vastu mehe piiblitundide pakkumise. Faustino naine oli üllatunud, sest nad kuulusid teise kirikusse. Mees selgitas, et tal on vaja rohkem Jumalat tundma õppida.

Abielupaar uuris mitu kuud Piiblit ja nad kutsusid isegi oma õe kaasa. Nad lükkasid otsuse tegemist edasi. Seejärel sai õde õnnetuses surma. Mõistes, et neil ei ole homse suhtes kindlustunnet, tegid Faustino ja tema pere otsuse Kristuse poolt.

Faustinol oli tööl hingamispäeva tõttu probleeme ja ta palvetas, et saaks töö, mis sobiks tema uue usuga. Usklikud aitasid tal osta jalgratta, nii et ta sai müüa tooteid, mille puhul ei olnud vaja hingamispäeval töötada.

„Ma olen veendunud, et olen seal, kus Jumal soovib,“ ütleb Faustino. „Meie kodus käib koos väike grupp. Meid on 12 liiget pluss lapsed ja külalised. Me ostime maa, kuhu saab kiriku ehitada, kuid meil ei ole raha ehituse alustamiseks. Ja ma olen näinud, et ilma kirikuhooneta ei tule paljud inimesed meie juurde. Me palvetame, et Jumal aitaks meil ehitada kiriku, mis austaks Teda, kiriku, kuhu saame kutsuda oma sõpru ja pereliikmeid.“

Osa tänasest kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetus-
sest aitab ehitada 28 kirikut Kesk-Mehhikosse.

Jutustaja: Mehhiko projektid keerlevad evangeeliumitöö
ümber. Neil on vaja tööliste koolituskeskusi ja kirikuid. Pöö-
rame nüüd pilgu Trinidadidi, kus projekt on hoopis teistsugune,
kuid ka evangeeliumitööga seotud. _____ [*kolmanda*
reporteri nimi] selgitab meile seda projekti.

Kolmas reporter: Lõuna-Kariibi Ülikool ei pruugi teie
jaoks tuttav olla. Aga võib-olla on tuttav nimetus Kariibi Uniooni
Kolledž. 2006. aastal sai kolledž ülikooliks ja selle muutuse-
ga tuli probleeme juurde.

Järgneva aasta jooksul õpilaste arv peaaegu kahekordistus
ning see kasvab veelgi. Koolil on piisavalt õpperuume, kuid
ühiselamutes tahab elada palju rohkem üliõpilasi, kui on ruu-
mi. Nad on pannud kõik oma rahad kokku, et ehitada kaks uut
ühiselamut õppida soovijatele.

Koolis on nõue, et kõik ülikoolilinnakus elavad tudengid
peavad nädalavahetusel käima linnakus või väljaspool juma-
lateenistusel. Kuid linnakus ei ole kirikut. Üliõpilased ja õp-
pejõud peavad jumalateenistusi mitmeotstarbelises võimlas.
See ei ole ideaalne vaimulik keskkond tudengitele Kristuse
tutvustamiseks. Ja peaaegu pool tudengitest on pärit mittead-
ventperedest. Koolil on raske ülesanne luua vaimulik kesk-
kond, mis haaraks tudengid Jumala ligiolekusse.

Kool soovib ehitada mõlemasse uude ühiselamusse suure
koosolekusaali. See oleks palju enam, kui lihtsalt hommikuste
ja õhtuste jumalateenistuste koht. Seal saaks korraldada alter-
natiivseid jumalateenistusi reede õhtul ja hingamispäeval, an-
des erinevatele rahvusrühmadele võimaluse teha seda omas
keeles või oma kultuurile vastavalt. Ning see annab teoloog-
giatudengitele võimaluse praktiseerida ülikoolilinnakus oma
pastorioskusi.

Osa teie tänasest kolmeteistkümnennda hingamispäeva annetustest aitab need koosolekusaalid valmis teha.

Jutustaja: Siin need siis ongi. Kolm üliolulist projekti Jumala töö edendamiseks Mehhikos ja Kariibi mere lõunapiirkonnas. Kuidas vastad sina üleskutsele ja kasutad võimalust?

[Annetus]

Teadmiseks annetajatele

Kolmeteistkümnennda hingamispäeva annetuste toel ehitatud adventmeediakeskus Saksamaal Darmstadtis õnnistati sisse 2007. aasta märtsis. Keskuses on piiblikursuse „Stimme der Hoffnung“ („Lootuse häääl“) keskus ning stuudio, kus toodetakse vaimulikke saateid Saksamaa ja teiste Euroopa osade jaoks. Uus meediakeskus on üks kolmest projektist, mis olid keskmes 2007. aasta esimesel kvartalil, kuid keskus oli nii hädavajalik, et selle ehitusega alustati ammu enne annetuste saamist.

Järgmised kolmeteistkümnennda hingamispäeva projektid:

Järgmisel kvartalil on keskmes Põhja-Ameerika Divisjon. Erilised projektid hõlmavad raadio osa südame te võitmisel kogu divisjonis.

2008. aasta neljandal kvartalil on keskmes Põhja-Aasia-Vaikse Ookeani Divisjon.

